

het jaar van de pangolin

door delphine lecompte

Schandalig dat niemand met mij wil trouwen
Ik haal mijn schouders op, een zwarte kat zonnebaadt
op de zwarte jeep van de incestueuze imker
De kat ziet er sterker en luxueuzer uit dan de jeep
Gisteren heb ik de oude kruisboogschutter gebeten,
maar ik ben vergeten waarom
Ik vergeet alles vandaag: ik vergeet het Franse woord
voor zebrapad,
Ik vergeet de leeftijd van de dermatoloog van mijn
moeder.

Ik vergeet wie mij verwerpelijk vindt, ik vergeet
babyvoeding te stelen,
Ik vergeet mijn rug te krabben, ik vergeet mijn
waterrekening te betalen,
Ik vergeet wat paroxisme betekent, ik vergeet verliefd
te zijn op een mooie dromerige
Onbeholpen parapluverkoper uit Eindhoven, ik vergeet
wat het nut is van een trechter,
Ik vergeet hoe een struisvogel eruitziet, ik vergeet dat ik
in Malta wil wonen.

Ik vergeet de grappige bijnaam die de solide
kraanmachinist voor mij heeft bedacht,
Ik vergeet waarom ik rode schoenen draag, ik vergeet
mijn handtekening te zetten
Op een petitie tegen stierengevechten, ik vergeet de
lokken te kammen
Van de sombere taxidermist, ik vergeet de kermis links
te laten liggen,

Ik vergeet 'Hallo, hoe was het op reis in Griekenland?' te zeggen tegen de kreupele apotheker.

Ik vergeet te masturberen met een zeemvel, ik vergeet vijandig te kijken

Naar een clan zelfgenoegzame psychiaters, ik vergeet een Patagonische haas te tekenen

Op de taartdoos van de hypochondrische goudsmid, ik vergeet Delphine te heten,

Ik vergeet zwanger te raken, ik vergeet de prijs van alles,

Maar ik vergeet niet dat mijn geboorte een onnodige beproeving was.

En ik vergeet niet dat Brugge een akelig doch mystiek punt is in de wereld

En dat de wereld een ziekte heeft gekregen van een verlegen schubdier

Dat klinkt als een muziekinstrument, het schubdier heet Pangolin

Het is ontroerend en poëtisch dat onze levens in het teken staan van een miereneter

Met een walgelijk prehistorisch schild, dus eet ik vreemd vrolijk een kom zure beertjes

En bel ik mijn moeder op, zij blijft de genadeloze doch geestige keizerin van mijn leven.

Ik zeg: 'Mama, ik mis je huid. De geur, bedoel ik, want je aanraken was altijd verboden.'

Mijn moeder zegt verstrooid: 'Verboden geur, ja ja...'

Ik zeg: 'Nee, je kan geur nooit verbieden. Zelfs jij kan dat niet!'

Terwijl ik het zeg zie ik assegaaien die neuzen wegmaaien op bevel van mijn moeder:

Kleine bevallige neusjes en groteske scheve zalmforellen

Ik verbreek de verbinding en braak de zure beertje uit

Misschien ben ik even vergeten dat ik de moordenaar ben

Van een pistoolschilder met te veel noten op zijn zang, de zang van de Pangolin.